

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 20

5/11 - 18/11

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Oktoberrevolusjonen i 1917 er gått over i historien som den første vellykkete sosialistiske revolusjon. Den er det praktiske bevis på holdbarheten av marxismen-leninismen på det korrekte i Lenins videreføring av

1917-1977

Marx' og Engels' teorier. En oversikt over revolusjonens forhistorie vil derfor også avdekke de forskjellige etappene i oppståelsen av Lenins teorier.

De objektive betingelsene

Først må vi kaste et blikk på de objektive betingelsene for oktober-revolusjonen. En av de viktigste var selvsagt krigen. Den hadde en dobbelt virkning, borgerskapet ble svekket og store deler av de ikke-proletære massene ble løsrevet fra sine vanlige livsvilkår og plassert i en slik uutholdelig posisjon at de ble mottakelige for kommunistisk propaganda og løsrevet fra sitt klassestandpunkt. Men krigen skjerpet bare de iboende svakhetene i den russiske samfunnsformasjon. Når Lenin sa at Tsar-Russland var det svakeste ledd i den imperia-

listiske kjeden betød dette først og fremst ikke at landet var det minst utviklede landet, men at imperialismen her hadde en særskilt utviklingsgang. Oppbygginga av kapitalismen i Russland kom seint, men nettopp derfor ble de mest moderne tekniske og organisatoriske metoder importert fra Vest-Europa. Staten selv var med på en aktiv og intervensjonistisk måte fra starten av. Det russiske proletariatet var derfor, i hvert fall delvis, et høyt utviklet industriproletariat, men både det og det borgerskapet det oppsto sammen med var omgitt av en historisk tilbakeleggende landsbygd som riktignok utviklet seg i en kapitalistisk retning.

Borgerskapet var svakt fordi det sto overfor en moderne arbeiderklas-

Forts. side 4

LES...

DNA i knipe

Se s. 3

Siste:

LO STERKERE INN I BORGERSTATEN ?

Siste nytt fra tariff-fronten er at LO ved sin formann Tor Halvorsen nå fremmer ønske om å opprette et såkalt lønnsutjæmningsfond som skal bestå av overskudd fra bedrifter som går godt og delvis fordeles til lavtlønte arbeidere.

Rent bortsett fra at vi utmerket godt forstår LO-ledelsens sterke behov for å kaste blå i øynene på de lavtlønte i forbindelse med det elendige tilbudet som nå er lagt fram for medlemmene av Handel og Kontor, er det spesielt verdig å merke seg at Tor Halvorsen vil at LO skal kontrollere denne norske utgaven av den svenske ideen om "löntagarfond". Dermed skal LO som en del av den borgerlige staten få direkte hånd om en del av de innskattede skatter.

Dette viser på ny hvordan LO stadig sterkere blir innlemmet i det samme borgerlige statsapparatet som arbeiderklassen må knuse og erstatte med sitt eget proletariske diktatur gjennom den sosialistiske revolusjonen.

den røde Arbeideren kommer i neste nr. tilbake med brei dekning av både dette, forsøkene på å kvele de lokale lønnsavtalene og lønnsglidningen, og av de øvrige forberedelser til tariffoppgjøret.

Forts. side 4

NLSF OG RASJONALISERINGA I SKOGBRUKET

Fra 27.8. til 29.8. avholdt Norsk Skog og landarbeiderforbund (NLSF) sitt landsmøte og feiret samtidig sitt 50 års jubileum. NLSF er et forbund som oppsto direkte i forbindelse med kampen for retten til fagorganisering og tariffavtaler med skogelærne, en rett de ikke fikk gratis, men som krevde hard klassekamp og direkte konfrontasjon med den borgerlige statsvoldsapparat. Og først etter at forbundet var dannet og sto i en konflikt med Kiær & co i 7 måneder, ble organisasjonsretten anerkjent med distriktsvise unntak. Forbundet opplevde en

rivende utvikling, og hadde i 1935 15 715 medlemmer.

I forbindelse med tariffavtalen i 1932, som førte til fra 5 til 20% lønnsnedslag for forskjellige delarbeider hvor avstemningsresultatet over avtalen ble forfalsket og de av hovedstyremedlemmene som gav opposisjonen medhold ble suspendert, konsoliderte og styrket reformistene i forbundet seg. Enkelte foreninger nektet å respektere avtalen, og Åmot bygdesamslutning gikk til en konflikt isolert fra forbundet. I det hele tatt kan en på den tida si at skogsarbeiderne viste

vilje til og forståelse for å kjempe, og ved flere anledninger bevæpnet de seg.

Skog og Land organiserer landarbeidere, gartnerarbeidere, skogsarbeidere og arbeidere i tilliggende yrker på landsbygda, og disse flytter ofte over i hverandre ved at f.eks. en landarbeider er skogsarbeider i vinter halvåret, eller at skogsarbeideren er småbruker om sommeren. Skogsarbeiderne er av disse de som i størst grad er ansatt i store grupper, stort sett av skogeieryrker/salgslag, entreprenørfirmaer, godseiere etc. Ned-

Forts. side 4

KAMPEN MOT TRE-VERDENSTEORIEN STYRKES

Det er nå gått ca 4 måneder siden det albanske partiorganet ZERI i POPULLIT brakte "Revolusjonens teori og praksis", der teorien om de 3 verdener for første gang ble kritisert av albanerne. Siden den gang har Albania utbygget og skjerpet kritikken, bl.a. i flere artikler i Zeri i Popullit og i pamfletter som tar opp spørsmålet.

I en pamflett med tittelen "Noen fundamentale spørsmål om Arbeidets Partis revolusjonære politikk angående utviklingen av klassekampen" forfattet av NEXHMISE HOXHA, sies det bl.a. at "propagandere for 'nedrustning, fredelig integrasjon av kapitalisme til sosialisme, for at imperialismen er blitt mer medgjør og er blitt temmet', og at 'vi nå lever i en

periode med universell internasjonal harmoni og sikkerhet' og at 'USA-imperialismen er nedadgående slik at den ikke betyr den samme fare som den gjorde', slik de kruttsjovistiske moderne revisjonistene og de andre gjør, er bestemt ikke et tilfeldig avvik fra den marxist-leninistiske vitenskaps posisjoner". Tverimot, sies det i pamfletten, er formålet med disse teorier å "kvele klassekampen til proletariatet, slik at det ikke reiser seg til kamp mot borgerskapet, revisjonismen og reaksjonen" (s. 46).

Videre heter det i pamfletten: "Arbeidets Parti har alltid utført en passende marxist-leninistisk analyse av slike bemerkelsesverdige 'teorier' støttet av sovjetrevisjonistene som 'hele folkets' stat og parti. 'fredelig

sameksistens" med enhver og alle på en hvilken som helst måte, en verden 'uten hærer, uten våpen, uten kriger', 'den fredelige revolusjon', 'begrenset suverenitet', etc. (Arbeidets Parti) har åpenbart deres anti-marxistiske og kontrarevolusjonære innhold, og angrepet dem åpent uten blygsel. Vårt parti har aldri nedtonet dets kamp på dette område heller ikke vil det gjøre det i framtida, fordi det er fullstendig klar over at Sovjet-revisjonismen 'representerer den mest fullstendige og høyest utviklede teori og praksis til den revisjonistiske kontrarevolusjon, som har revidert marxismen-leninismens teori på alle områder og i alle spørsmål, at de 'kruttsjovistiske teorier' representerer en bevisst valgt kurs for å eliminere proletariatets

diktatur og kapitalismens restaurasjon" (fra Enver Hoxha på den 7. kongress) (s. 47).

Etter dette angrepet på sovjetrevisjonismen fortsetter N. Hoxha: "Alle de andre borgerlige og revisjonistiske teorier, slik som de jugoslaviske revisjonistenes om 'arbeidernes selvadministrasjon', eller de om 'konsument-samfunnet', ... osv., tjener også disse kontrarevolusjonære mål. På samme måte er det 'nye begrep' om innholdet i vår epoke i samsvar med den såkalte 'Teorien om de 3 verdener' analysert og sett bort fra klassestandpunktet, ikke noe annet enn en teori for klassekampens bortdøen, en teori som tilslører de fundamentale motsigelser i vår epoke, (en teori) som forårsaker forvirring og desorganisering og skaper illusjoner i proletariatets folkenes og de marxist-leninistiske partienes rekke. Den såkalte 'teorien om de 3 verdener', som dens tvilling-søster som snakker om 'alliansefrie land', og 'utviklingsland', er ikke

Forts. side 5

Arbeiderklassen og kulturen: TUSEN MOTSTANDERE TUSEN OPPGAVER

Nå er det på tide at arbeiderklassens venner her i landet slutter å glede seg over de stadig klarere dokumentasjonene av AKPs revisjonisme og tar til å bekymre seg over det nivå borgerlig tankegang later til å befinne seg på, hvilket hegemoni og hvilken overlegenhet den kan tillate seg.

Nå er nemlig varesamfunnets støtte-spillere i stand til å kritisere seg selv i arbeiderklassens navn - også på det kulturelle området.

Lørdag 22.10 bringer storborgerorganet Aftenposten en artikkel som

delvis er et intervju med nasjonal-skalden Edvard Hoem. Hoem har i sitt forfatterskap hittil bl.a. utmerket seg ved å klargjøre AKP-partiets åndelige røtter i det forrige århundrets norske bondehumanisme (se romanen "Kjerleikens ferjereiser").

Hoem har nå skrevet et historiespill - "Tusen fjordar og tusen fjell" - om Ivar Aasen, den betydelige språkvitenskapsmannen og ikke ubetydelige dikteren av sunnmørsk bondebakgrunn. Hoem uttaler til Høyres Hovedorgan at hensikten hans er "å trekke vanlig arbeiderpublikum til Det Norske Teateret". Overfor avisens noe fremmede og mistenksomme medarbeider kritiserer AKPs kulturkoryfé uten om-svøp historikerne for å ha fusket med vår historie

"vår historie" som han kaller den.

Hoem sikter imidlertid ikke til den åpenbare kjennsgjerning at de borgerlige historikerne naturligvis ikke har skrevet proletariats historie i dette landet. Det Hoem framholder, er at "vår historie" ikke er så ublodig som de vil ha det til.

Skulle noen tro at Edvard Hoems språkbruk er tveetydig på dette punkt, og at min lese-måte er filologisk flisespikkeri på grunnlag av en negativ holdning til hans parti, AKP, er det

nok å vise til de øvrige delene av intervjuet.

Her fjernes nemlig enhver tvil om Hoems intensjoner. Hans bekymring er denne: "... slik jeg ser det, er vi som nasjon truet fra to kanter." Han har sitt remedium klart: "I en slik situasjon binder sproget sammen til en nasjon, og derfor inntar det en svært viktig plass", sier han.

Rene ord for pengene. Historikerne har fusket unna sin plikt mot nasjonen, de var ikke militante nok. Ivar Aasens storhet lå i hans gjerning som "grunnlegger av norsk skriftspråk", men hans dårlige side var at han manglet en riktig

"riktig politikk for å gjennomføre dette som bruksspeog". Han sviktet sin oppgave ved at han ikke gjorde nok for å

få folket til å skrive norsk (kanskje en av grunnene til arbeiderklassens radikale internasjonisme her i landet opp til tju- og trettiåra?), akkurat som

den borgerlige teatertradisjonen uteluttrer proletariatet fra den allmenne dannelse i det kulturelle fellesskap. Dette er nemlig en annen av Hoems kritiske merknader til den kulturelle situasjonen vi står i.

Hva er dette? Er det en forvirret, men godhjertet ung dikter som griper feil i dagens forvirrende virkelighet? Tar Hoem et feilskjær?

Det kan ikke være slik, her er det snakk om en systematisk virksomhet. Noen vil fornye den borgerlige ideologi her i landet, tette til de sprekke som fra tid til annen oppstår. Norsk historie og norsk kultur er for viktig felt til at det kan overlates til historikerne og kulturarbeiderne i dette samfunnet. Det hjelper ikke om det her dreier seg om borgerskapets egen historie og kultur.

DFS

ERITREA: ENHET PÅ EPLF'S PREMISSER

I løpet av de siste ukene er det kommet flere meldinger om at de to eritreiske frigjøringsbevegelsene EPLF og ELF har kommet til enighet, og at det er opprettet en enhetlig eritreisk frigjøringsorganisasjon. Enkelte meldinger har også sagt at den reaksjonære klikken omkring Osman Sabbe - som ikke representerer noen kraft i Eritrea - tar del i enheten.

En offisiell talsmann for sentralkomiteen i EPLF i Roma opplyser til den røde Arbeideren at ikke noe av dette er riktig.

Det som har skjedd, er følgende:

Etter at samtalen mellom EPLF og ELF ble avbrutt i slutten av mai, er de nylig gjenopptatt. Den 17.-19. oktober fant det sted et viktig møte i Sudans hovedstad, Khartoum, mellom ledelsen i EPLF og ELF, der også visepresidenten i Sudan var tilstede. Dette møtet karakteriseres som framgangsrikt for EPLFs enhetslinje.

For det første insisterte EPLF på møtet på at Sabbe-klikken måtte for-dømmes, noe det ble oppnådd enighet om. For det andre ble det bestemt å avholde et nytt møte den 20. november, der en videre skal diskutere

spørsmålet om å opprette en nasjonal-demokratisk frigjøringsfront. Det kan her bli aktuelt å opprette en felles politisk ledelse, som skal ha som hovedoppgave å innkalle til en enhetskonferanse.

Fram til en eventuell enhetskonferanse hersker prinsippet om full uavhengighet for begge organisasjonene, inkludert fysisk-militær uavhengighet.

EPLFs talsmann understreker at EPLF alltid har kjempet for enhet på dette grunnlaget, som innebærer at politisk enhet gjøres til forutsetning for fysisk enhet. Mens EPLF har vært konsekvent motstander av enhver form for prinsippløs enhet, har ELF tidligere gått inn for at den organisatoriske enheten skulle opprettes før en hadde nådd fram til politisk enhet.

den røde Arbeideren viser i denne forbindelse til intervju med Ermias Debessai, medlem av EPLFs sentralkomite, i nr. 14/77 og med Amdemicael Kahsai i siste nr., samt til andre intervjuer med og artikler av EPLF-sympatisører (eritreere) i Norge, der dette stadig er blitt framholdt.

EPLFs talsmann i Roma vil gi ytterligere opplysninger seinere.

DNAs alternativ: LØNNSNEDSLAG ELLER ARBEIDSLØSHET

Som et ledd i regjeringens og LO-ledelsens offensiv mot lønnsnedslaget uttalte statsminister Nordli i et intervju med Dagbladet den 12. oktober bl.a.:

"... vi tar mål av oss til å kombinere høy sysselsetting og dempet kostnadsstigning i en internasjonal lavkonjunktur. Jeg vil ikke akseptere at dette ikke er mulig uten å få inn arbeidsledighet som en regulerende faktor. Dette er et eksperiment - kall det gjerne den norske modell - som krever nyteknisk og økonomisk politikk og i inntektspolitikken og et omfattende samarbeid mellom partene i arbeidslivet og myndighetene. Vi må prøve å løse disse problemene på en annen måte enn de landene som har 6-7% arbeidsledighet."

Nordli uttalte videre bl.a.:

"Hvis vi ikke lykkes med vårt opplegg, da kan situasjonen hos oss bli slik at vi får et reelt behov for å redusere vår levestandard, og hvor vi må akseptere en atskillig høyere arbeidsledighet."

Med andre ord: Hvis regjeringen, NAF og LO-ledelsen ikke lykkes i sitt

"kombinerte" forsøk på å ta knekken på lønnsnedslaget og dermed senke lønna, så må det tvis til arbeidsledighet for å gjennomføre lønnsnedslaget.

Alle vet at kapitalens klassiske måte å senke lønna på i krisetider med lav profitt er å sette arbeidere på porten, dermed øke konkurranse mellom arbeiderne om jobbene, og på denne måten presse prisen på arbeidskraft nedover. Det originale ved DNA er ikke at det vil oppnå noe annet enn lønnsnedslag, men at det vil få til dette ved "kombinerte forbundsvisse oppgjør" framfor gjennom å øke arbeidsledigheten. Vel å merke: Hvis arbeiderne går med på det. Hvis ikke: gjennom massearbeidsløshet.

Klarere kan ikke sosialdemokratiets og reformismens kapitulasjon for kapitalismen og forræderi mot arbeiderklassen framstå.

Klarere kan ikke arbeiderklassen få vite at den eneste veien bort fra økt utbytting, arbeidsløshet og de kapitalistiske krisene går gjennom fullstendig brudd med reformismen, opprettelse og styrking av arbeiderklassens kommunistiske parti, den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur.

Kapitalens utvikling: MILITARISERING AV ARBEIDET

At arméen og militærapparatet forøvrig, lett kan fungere som en "sikkerhetsventil" for borgerskapet ved å overta en del av de arbeidsløse er en kjent sak. Vi har et eksempel på det i oppbyggingen av de briteske troppeenheter i Nord-Irland, som for en stor del består av passiviserte arbeidsløse som er jaget inn under militær kommando istedenfor under industri-slaveriet. Men vi behøver ikke gå til utlandet for å se tendensene.

For bare et par år siden gjorde fylkesarbeidssjefen i Nordland seg bemerket ved å anbefale arbeidsløse ungdom å ta tidlig militærtjeneste som en erstatning for arbeid. Han satte seg til og med i sving for å få tilsagn om en allmenn tillatelse til å ta 17-åringer inn til første angstjeneste. Og forsvarret stilte seg villig, selvsagt.

Men nå får de se baksiden av medaljen: for en gang skal jo soldatene avslutte tjenesten også. Og da står de der igjen. Forsvaret og Arbeidsdirektoratet, som ikke akkurat er kjent for å ha den mest skarpsindige bemanningen av de forskjellige etatene i statsapparatet, blir konfrontert med det faktum at den økonomiske krisa bare varer ved. Avisen Vesterålen kunne i denne forbindelse nylig melde om at "urovekkende mange har ikke sørget (!!) for å ha arbeid eller utdanning å gå tilbake til når de dimiterer".

Det er Forsvarets velferdskontor som uttaler seg på denne måten. Det er én ting at krisas virkning på arbeiderklassen her blir framstilt som om det hele dreide seg om manglende dyktighet hos den enkelte til å skaffe seg arbeid. Men en annen ting er at denne holdningen passer nøyaktig inn i kramet til en Forsvarsledelse som vil anstrenge seg for å legge en besky-

skyttende" hånd over hver enkelt menig soldat for å gjøre ham lojal overfor det norske "militær-industrielle kompleks" og forlovet over sine klassefeller. Forsvaret vet å følge opp initiativet fra fylkesarbeidssjefen i Nordland!

Velferdskontoret uttaler seg på basis av en undersøkelse det selv har tatt initiativ til, og som ifølge sjefen, oblt. Erichsen, viser "hvor viktig det er at man får forsterket den innsatsen Forsvaret nedlegger for å avhjelpe arbeidsledighet blant mannskaper som dimiterer".

Vi på vår side peker derimot på hvor viktig det er å bekjempe slike tendenser til en stadig mer voldelig kapitalisme, og på hvilken viktig oppgave det igjen viser seg å være for kommunister å spre opplysning blant yngre arbeidsløse.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.30.
Røde Fane pr. år - kr.28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

DNA i knipe

Det moderne sosialdemokratiske styresett er kjennetegnet ved at det lar arbeiderklassen og organisasjoner av arbeidere som fagorganisasjonene utgjøre det sosiale fundament for borgerklassens herredømme. At et borgerskap hersker uten tilsynelatende selv å sitte ved makta er ikke noe nytt i historien. I England i forrige århundre var det borgerlige herredømme skjult bak en regjerende sjikt som var rekrutert fra godseierne. Men det er noe nytt i historien at borgerskapet hersker via den klassen som de er direkte konfrontert med i produksjonen. Betingelsen for at sosialdemokratiet skal kunne forvalte kapitalen, og gjøre dette bedre enn de umiddelbare politiske uttrykk for borgerskapet, er at arbeiderklassen for det første ikke har allmenne perspektiver utover det bestående samfunn, men også videre at de innen dette samfunnet følger seg knyttet til sosialdemokratiet i motsetning til de borgerlige partier.

Slik blir det en forutsetning for det sosialdemokratiske herredømme at det markerer seg partipolitisk og det vil idag særlig si parlamentarisk, overfor de borgerlige partiene. Men her oppstår et problem. Arbeiderklassen og lavere funksjonærslag utgjør ikke i Norge idag et tilstrekkelig velgegrunnlag for DNA. Det oppstår et skille mellom den spesielle sosiale basis for sosialdemokratiets svinebinding av arbeiderklassen og den nødvendige velgermessige grunnlag for det sosialdemokratiske partiets parlamentariske flertall. DNA må derfor fri til stadig nye velgersjikt.

Vi har i Stortinget sett klare tilløp til at DNA prøver å rive småborgerskapet løs fra dets forankring til tradi-

sjonelle borgerlige partier, Senterpartiet løs fra Høyre.

Men det mest markante utslag er likevel utspillene overfor småborgerskapet direkte. Denne tilnærming har vært kanskje det mest markante trekk i norsk politikk de seneste årene. I en periode med lavkonjunktur og et regjeringsorganisert angrep på industriarbeidernes lønninger, har DNA fullt støttet av SV, prøvd å kjøpe opp småborgerskapet på landsbygda ved gigantiske inntektsoverføringer til jordbruket. De siste jordbruksoppgjørene med den nye inntektsmodellen for grunneierne taler sitt klare språk: man fremmer småborgerskapets interesser på bekostning av arbeiderklassens som i den samme perioden får sine lønninger og sitt politiske initiativ fastfrosset.

Dette skjer mens SV har formannen i landbrukskomiteen, Berge Furre og viser om mulig klarere enn noe annet at den rød-grønne allianse ikke annet enn en utnyttelse av arbeiderklassen for småborgerlige krav. SV har tjent som en politisk katalysator for Bonde- lagets småborgerlige interessepolitikk, der en som brekkstang kjørte fram de mest utvetydige reaksjonære og rabiate grunneieraksjoner som Hitra-aksjonen og protestaksjonen i Østfold i 1975. Den sagnomsuste alliansen mellom arbeiderne og småbønder i Norge fra Nygaardsvold til Furre viser seg som det den er, et svisk selv mot arbeiderklassens rent økonomiske interesser.

Men en slik politikk er ikke uten grenser. En ting er at sosialdemokratiet selvsagt ikke mer enn noen andre kan beskytte småborgerskapet effektivt mot kapitalens allmenne krisetendenser. Nå forteller landbruks-

ministeren bøndene at de må vise tålmodighet og tilbakeholdenhet. Den lille grunneiendom er alltid presset under kapitalismen, og sosialdemokratiet vil alltid være beredt til ytterligere å utrydde den når det passer.

Enheten av arbeidere og bønder på småborgerlig grunn korsfester bare bøndene til deres grunneiendom og hindrer dem i å oppgi sitt klassestandpunkt og slutte opp om en revolusjonær arbeiderbevegelse. Slik sett er dette ikke enhetspolitikk, men splittelse.

På kort sikt er imidlertid reaksjonene i arbeiderklassen de mest interessante. Det er klart at det ikke har gått arbeiderklassen hus forbi at regjeringen fremmer en annen classes interesse på dens bekostning. Og det er klart at opposisjonen mot dette, som alt har begynt å gjøre seg bemerket, må ta form nettopp av kampen klasse mot klasse.

Dette betyr ikke at den umiddelbart kan eller vil være revolusjonær. Den kan, i alle fall i en periode, innfanges av et kvasiradikalt sjikt som vil få opposisjonen til å tro den har vunnet ved å gi verbalt uttrykk for misnøyen, og så la alt fortsette som før.

Men i dette tilfellet kan ikke en gryende motstand innfanges av en småborgerlig sosialisme som preker klassemessig enhet på småborgerlig grunnlag. Arbeiderklassen kan her bare aksjonere ved direkte, og mot andre klasser, å hevde sine klassemessige særinteresser. Det er et direkte utslag av motsigelsen i sosialdemokratiets politikk: det må prioritere andre klasser enn arbeiderklassen for å kunne bevare regjeringsmakten og forvalte kapitalen videre. Dette er et av de viktigste strategiske perspektiver for en kommunistisk politikk i dag, det åpner for muligheten til å organisere arbeiderklassen til kamp på egne klassekrav på en måte som samtidig må svekke tilliten til sosialdemokratiet.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmann Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingmann Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

SISTE INNSPURT NÆRMER SEG

Målsettinga for den pågående abonnementskampanjen som nå raskt går mot sin avslutning for nyttår, er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nr. fylkesvis oversikt over oppfylting av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle øvrige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

Oslo/Akershus har i løpet av den siste måneden gått fra 73,3% til 84%. Buskerud fra 40 til 60%. Sør-Trønde-

lag har nå overoppfylt med 220%, noe som er svært sterkt, og burde inspirere særlig Bergen/Hordaland som nå ligger desidert sist og alt for langt tilbake.

Vi nevner ellers at vi i siste periode har hatt tilstrømning av nye abonnenter bl.a. i Nordland, Sogn og Fjordane og Oppland - alle fylker der vi ikke har organisasjon. Den landsomfattende spredningen bygges dermed stadig ut!

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes dra 77. Tegn gjerne gave-abonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-
Nyervervede abonnenter.

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:
Navn og adresse:.....

	76	80	84	88	92	96	100
OSLO/AKERSHUS							
BUSKERUD							
TELEMARK							
VEST-AGDER							
BERGEN/HORDALAND							
SØR-TRØNDELAG							
NORD-TRØNDELAG							
TROMS							

RETTELSE

I artikkelen i forrige nummer om Midt-Østen med tittelen "PLO på defensiven" snek det seg inn et par trykkfeil. For det første stod det følgende mening sløse setning i artikkelen: "nå er mulighetene for at nå er PLO p.g.a. sin svekkede posisjon, vil la seg svekke store". Det skulle ha stått: "nå er mulighetene for at PLO p.g.a. sin svekkede posisjon vil la seg presse store". For det andre heter formannen i forræder organisasjonen SAIKA og PLOs militære sjef ZUAIR MOHSEN, ikke Zuheir Moksen.

se som var vel organisert på den moderne storindustri grunnlag og samtidig var omgitt av enorme bondemas-ser som hemmet utviklingen av produktivkreftene. Denne svakheten kunne kommunistene gjøre bruk av, men samtidig ble dette forholdet selv et av de store problemer for den unge sovjetstaten når den skulle videreutvikle produktivkreftene i sosialistisk retning. Dette forholdet er også utgangspunktet for det spesielle forholdet mellom arbeiderklassen og bondene i 1917-revolusjonen, som vi senere skal komme inn på. For denne politikken overfor bondene forutsatte organiseringen av arbeiderklassens kampkraft og dermed utviklingen av det kommunistiske partiet, altså skapelsen av

Den subjektive faktoren.

I sin bok "Venstre-kommunismen" skriver Lenin i 1920: "Bare Bolsjevismens historie gjennom hele den tid den har eksistert kan forklare hvordan den under de vanskeligste forhold har vært i stand til å bygge opp og opprettholde den jern disiplin som trengs for at proletariatet skal seire" (Works, vol. 31, s. 24). Lenin angir så flere viktige faktorer i forholdet mellom partiet og massene og fortsetter: "Uten disse betingelser vil alle forsøk på å opprette disiplin være mislykket og resultere i frasemakinger og kløvnerier. Men de kan heller ikke vokse fram av seg selv. De kan bare skapes gjennom langvarige anstrengelser og hardt tilkjempet erfaring. Deres tilblivelse gjøres lettere gjennom en riktig revolusjonær teori. Den er sin tur ikke et dogme, men får bare sin endelige form i nær sammenheng med den praktiske virksomheten til en virkelig revolusjonær massebevegelse" (s. 25).

La oss se på noen av de viktigste etappene i denne utviklingen. Lenin sier selv at bolsjevismen framsto i 1903. Men det er viktig å understreke at dens oppståelse hadde en forhistorie knyttet til Lenins første teoretiske kamper. Og selve oppståelsen og dens forhistorie er knyttet til ett stikkord: understrekingen av arbeiderklassens særinteresser som egen klasse overfor alle andre klasser. På samme måte kan vi si at hele Lenins politikk var rettet mot opportunismen innen arbeiderbevegelsen, som ufravikelig gjorde den til et redskap for andre klassers interesser. Men tilbakke til begynnelsen.

Lenins politiske og teoretiske virksomhet i 90-åra konsentrerte seg om å tilbakevise de populistiske strømninger som hadde preget de revolusjonære strømningene i Russland fra starten av. Lenin påpekte at det ikke fantes noen vei tilbake for Russland, jordbruket var allerede inne i en kapitalistisk utvikling, den omveltningen som på sikt måtte skje i Russland måtte derfor ha proletariatet som ledende klasse, selv om den i første omgang sikket mot å avsette tsaren og opprette et borgerlig-demokratisk styresett.

Men å fastslå at det er proletariatet og det alene som er den revolusjonære klassen i Russland betød også å gi en teori om proletariatets diktatur og ta opp kampen mot revisjonismen og opportunismen i bevegelsen selv.

Lenin understreket at behovet for å utøve proletariatets diktatur skyldtes at det i tillegg til borgerskap og proletariat fantes en stor mengde selvstendige eiere og småprodusenter og fra dette grunnlag kunne og ville kapitalismen gjenoppstå. Lenin fører videre Marx og Engels teori om at i et land hvor proletariatet er i mindretall kan det bruke bondenes krav overfor godseierne på eiendomsrett til jorda i kampen mot borgerskapet, for så å gå videre med å splitte opp bondene etter motsigelsen mellom eier og arbeider for å vinne dem for en videre sosialisering av produksjonen for en sosialistisk omforming av eiendomsforholdene på landsbygda og nå først parallelt med

forandringen av storindustrien i sosialistisk retning. En slik oppfatning ble avgjørende styrket av revolusjonen i 1905.

Men denne teorien forutsetter for å kunne virkeliggjøres en arbeiderklasse som er ledet av et disiplinert og sammenhengende parti. Overgangen fra teori til praksis og utviklingen av ny teori ut fra erfaringene er et organisasjons-spørsmål. Dette er en avgjørende nyoppdagelse hos Lenin, en virkelig videreføring av den marxistiske teorien.

Slik kapitalismen oppstår på ny organisert også under proletariatets diktatur, slik oppstår opportunismen igjen organisk i proletariatet under kapitalismen. Det er omgitt av en borgerlig verden, med dens allmenne teorier og vaner og ikke minst, det er selv vareeier. Hvis bevisstheten innskrenker seg til salget av varen arbeidskraft, kan man få en militant fagforeningsbevissthet, men den revolusjonære teorien forutsetter en politisk og teoretisk forståelse av utbyttinga. Fordi en revolusjonær klassebevissthet ikke er noe automatisk trengs det er enhetlig partu for å utforme en enhetlig politikk, sentraliseringen av organisasjonen skal danne motvekt mot den opportunismen som ligger latent nettopp i proletariatets daglige umiddelbare situasjon og erfaring.

Dette er innholdet i "Hva må gjøres" fra 1902. Dette betyr at det er organisatorisk, praktisk nødvendig å av-vise også de teoretiske utslag av opportunismen. Bolsjevismen oppstår i 1903 nettopp ved en avgrensning fra mensjevismen.

Vi kan ikke følge denne kampen i alle detaljer. Med utbruddet av 1. verdenskrig blir spørsmålene ytterligere skjerpet og stilt med ny vekt, i takt med skjerpingen av de objektive motsigelser i det kapitalistiske verdenssystemet. Også her går en teoretisk nyoppdagelse fra Lenins side hand i hand med en øket organisatorisk innsats for å kunne følge opp den nye innsikten i praktisk politikk og bekjempe de nye former for opportunismen, som i skikkelse av sosialopportunismen ved utbruddet av den første verdenskrig truer hele den europeiske arbeiderbevegelsens eksistens.

Den teoretiske nyoppdagelsen er selvsagt imperialismeteorien. Monopoliseringstendensene har nådd en slik utviklingsgrad at frihandelskapitalismen er opphørt å være historisk kjennetegn på det kapitalistiske verdenssystemet. Vi skal ikke her detaljert referere hvordan det oppstår behov for en nyoppdeling av verden og følgelig en nødvendig utvikling i retning av en verdenskrig mellom de forskjellige imperialistiske statsmakter. Det viktige her er å påpeke de nye krav dette setter til de proletære massebevegelser og parti. I det øyeblikk motsigelsene i kapitalismen for alvor springer ut av at den

eksisterer som et verdenssystem, noe som selvsagt gir seg utslag i en konflikt mellom nasjonalstater, kan ikke proletariatet la seg lede av interessene til enkeltstater. Å forandre den imperialistiske krig til en borgerkrig blir svaret på den nye situasjon - knefall for de egne borgerskap, opportunisme under dekket av å ikke ville innse imperialismens historiske natur.

Dette er bakgrunnen for Lenins arbeid under krigen, slik det kanskje særlig kom til uttrykk i forbindelse med Zimmerwaldkonferansen: å bygge opp en ny kommunistisk bevegelse for å utnytte krigen i kommunistisk retning etter at den 2. Internasjonales fallitt var blitt åpenbar.

Det siste og mest avgjørende element i denne fase finner sted etter hjemkomsten til Russland der Lenins personlige innsats er avgjørende for at bolsjevikpartiet skal kunne dra nytten av så mange års harde kamper og endelig bli istand til å gå i ledelsen for oppbyggingen av en ny arbeiderstat: partiet beslutter å fortsette kampen mot den provisoriske regjering under Kerensky og sikte direkte mot den proletære revolusjonen. Bare slik kunne parolen om krig mot krigen bli virkeliggjort og partiet vise at det var et virkelig fortroppsparti ikke bare i Russland, men også når det gjaldt å peke ut den organisatoriske veien det er nødvendig å gå for å virkeliggjøre den marxistisk-leninistiske teorien gjennom en sosialistisk revolusjon.

NSLF OG RASJONALISERINGA... Forts. fra side 1

gangen i medlemmer fra 1945 på 25 500 til dagens 12 000 har direkte sammenheng med den teknologiske utvikling og et uennesskelig tempo for de som er igjen. Denne nedgangen har skjedd forholdsvis smertefritt hittil, men i dag står en overfor et "hopp" i denne utviklingen ved hjelp av avanserte felle-, kappe- og kvistemaskiner i ett. Dette spørsmålet var så å si eneste emne på landsmøtet (etter avisreferatene å dømme). Men før vi går inn på dette, er det nødvendig å se på Skog og Lands klassekarakter. Til forskjell fra andre forbund forsvarer Skog og Land entydig småborgerskapets interesser, noe som klart er uttrykt i forbundets formålsparagraf punkt 5: "Å arbeide for en tilfredsstillende løsning av bosetnings- og boligforholdene på landsbygda og å arbeide med den jordpolitiske utforming med sikte på å trygge og øke avkastningen på de små bruk". Forbundets takling av Champignon-streiken viste forbundets baktunge karakter selv sett i forhold til hovedavtalen.

De maskinene som nå begynner å bli tatt i bruk i skogen, har en slik kapasitet at de etter sitt inntog og uten krav fra arbeiderklassen vil rasjonalisere vekk store deler av skogsarbeiderne. Hittil fins det flest typer som bare kvister og kapper. Men maskiner som utfører hele jobben, blir nå produsert og har en kapasitet på 240 m³ om dagen. Til nå har dagsprestasjonen ligget på 160 m³, dvs. en "vellykket" dag for 10 hoggere. Det er i dag utvilsomt et stort flertall blant skogsarbeiderne for å forby eller gjøre disse maskinene konsesjonssiktige. Den primære grunnen er naturlig nok frykten for arbeidsløshet og eventuell flytting.

Den argumentasjon som forbundet fører ut for å hindre disse maskinene er imidlertid av en spesiell karakter, og taler i første rekke på vegne av nasjonen og "samfunnet", og om økt støtte til skogeierne for å kunne holde produktivkreftene på det nåværende nivå med nåværende eiendomsforhold. Og videre stimulere til økte investeringer der hvor kortsiktige økonomiske interesser tilsier noe annet (plantning, stell av ungsog etc.). I det hele tatt skape nye holdninger blant skogeierne

ved å vise til deres "ansvar". Og der hvor "ansvaret" ikke lønner seg, sprøyte inn penger utenfra. Fienden i dette bildet blir den utenlandske industrien (som produserer disse maskinene), forhandlerne og den tiltakende entreprenørvirksomheten i skogen. Hvem dette nødvendigvis må betales av, berøres ikke.

Før vi går videre er det nødvendig å se på eiendomsstrukturen i skogbruket og hvilke konsekvenser disse maskinene vil føre til på litt sikt. Av landets skoger er 59,6% gårdsskoger med et gjennomsnittlig areal på drøye 300 dekar, og da i tillegg stats-bygdealmenninger som hovedsaklig er priviligert den samme gruppe, utgjør 6,1% av arealet. Når de avanserte maskinene etterhvert vil virke inn på den nødvendige samfunnsmessige gjennomsnittlige arbeidstid som kreves for å få fram et bestemt volum tømmer, vil det virke slik inn på prisene at det vil bli ulønnsomt å drive med tradisjonell drift innen den lille privateiendommens rammer. De seks moderne maskinene som går i dag, utgjør 1,6% av hogst-volumet. Lønnsomheten ved eventuelt å sette bort hogsten, og da også miste muligheten til sjøl å utføre hogsten, vil true småeiendommen sterkt, spesielt når vi vet at særlig på mindre bruk er skogen ryggraden i økonomien.

Som kommunister ser vi ikke på utviklinga av økt produktivitet og dertil utradering av småborgerskapet som noen ulykke, tvert om styrker det mulighetene og minsker problemene for overgangen til et sosialistisk samfunn. Dessuten gir det menneskene økte muligheter til å drive med annet enn å livnære seg. Denne muligheten er selvfølgelig svært begrenset og ikke på samme måte tilstede under kapitalismen. De krav som lenge har vært framsatt, bl.a. om fastlønn, må kjøres fram med økt styrke. Skogsarbeiderne arbeider i dag med en av de største ulykkes- og dødsfrekvensene som fins på grunn av akkordarbeidet som driver opp tempoet, og konstant arbeid med farlig og ubeskyttet redskap, samt en stor del yrkesskader og vansker med å følge med i høy alder. Spørsmålet om fastlønn ble, etter hva en kan se av avisreferater, ikke behandlet på landsmøtet. Det vil sikkert etter hvert

bli krav om betydelige oppsigelser fra skogeierhold. Dette må møtes med krav om fastlønn, kortere arbeidstid med full kompensasjon, lavere pensjonsalder og annet arbeid til dem som måtte gå, eller i verste fall full lønn ved arbeidsløshet. Som kjent importerer Norge mye tømmer, samtidig som store deler av skogen står og råtnet av mange årsaker, bl.a. på grunn av for velsituerte eiere. En av Telemarks SVer (Bjørnebekk) foreslår som løsning på dette skattelette og andre stimulerende tiltak for å øke avvirkningen. Et viktig spørsmål som også må diskuteres i denne forbindelse, er nasjonalisering av skogen. Som kjent er avvirkningen av tømmer sterkt knyttet til prisene det enkelte året, og skogsarbeidernes skjebne deretter. Der hvor de nye maskinene har blitt tatt i bruk, blir arbeiderne plassert på mindre drifter som medfører økt flytting og lavere inntekt - dette må løses gjennom krav om fastlønn.

Hvorvidt regjeringen kommer til å innføre konsesjon eller ikke vil nok bli en interessant konflikt. Hittil har regjeringen nøy seg med å appellere til tilbakeholdenhet ved kjøp eller leie. En småborgelig politikk kan ikke føres av et statsbærende parti, men må ende som borgerlig politikk. Hvorvidt de kan understøtte småborgerskapet i dets krav er således avhengig av den økonomiske situasjon og den politiske gevinst en eventuelt kan høste på å beskytte den lille privateiendommen.

R. K., Telemark

"AFTENPOSTEN I ERITREA"

I høst har Cathrine Løchstør, journalist i Aftenposten, besøkt EPLF-kontrollerte områder i Eritrea. Hennes svært lesevverdige artikler i Aftenposten fra besøket er nå utgitt i et eget hefte av "Eritreere for frigjøring i Europa, avdeling Norge". Heftet, som har tittelen "Aftenposten i Eritrea" og koster kr. 5,-, anbefales hermed på det sterkeste. At Løchstør er journalist i Aftenposten, har ikke hindret henne i å komme med en rekke viktige og interessante observasjoner.

Heftet kan bestilles fra ovennevnte organisasjon, Postboks 2853, Tøyen, Oslo 6.

basert på marxismen-leninismens klassekriterier når en skal gruppere land" (N. Hoxha understreking, s. 47/48).

Mer åpent kan ikke Kina angripes uten å nevnes med navn. N. Hoxha fortsetter: "Å følge eller iverksette denne 'teori' i et sosialistisk land, betyr å svekke proletariatets diktatur, å underminere sosialismens seier. Å propagandere denne 'teori' betyr å oppfordre det internasjonale proletariatet til ikke å kjempe eller lage revolusjon ikke å kjempe for proletariatets diktatur, men å underlegge seg de store kapitalistiske monopolenes utbytting. (Teorien) betyr å oppfordre folkene til ikke å kjempe mot de reaksjonære regimenes styre, som Pinochet og shahen av Iran og andre, men å akseptere utbyttingen". (s. 50).

Her sier altså albanerne rett ut at proletariatets diktatur i de land som fører ut denne teori (les Kina) vil svekkes. Det er tydelig at albanerne legger opp til brudd med den nye revisjonistikkens i Kina, hvis viktigste eksponenter er Hua og Teng.

Også ulike revisjonistiske grupper som frekt kaller seg marxist-leninister, bl. a. AKP her i Norge, får sitt pass påskrevet: "De moderne revisjonistene og opportunisten for forskjellig art anklager de virkelige marxist-leninistene for angivelig 'ikke å ta hensyn til situasjonen', at de 'vil droppe studier', at de er 'utålmodige' og bare framhever 'spørsmålet om den proletariske revolusjon' osv. Dette er en velkjent gammel taktikk som framføres av alle parasitter. I virkeligheten er det ikke dem, men de virkelige marxist-leninistiske partier som lager den nødvendige distinksjon mellom 'ultra-venstre' slagord og den objektive utvikling av hendelser". (s. 52). Hvor mange ganger har ikke AKP anklaget KA for bare å snakke om "den sosialistiske revolusjon"?

Vi kunne tatt med flere sitater fra denne pamfletten, sitater som viser at albanerne idag prioriterer kampen mot "teorien om de 3 verdener", men p. g. a. plassmangel får vi nøye oss med de vi har gjengitt. Vi vil imidlertid oppfor-

dre folk til å bestille pamfletten fra Vennskapssambandet Norge-Albania eller direkte fra Albania hvis Vennskapssambandet "ikke skulle ha flere igjen".

Når albanerne legger så stor vekt på denne kampen mot 3-verden-teorien er det klart at de partier som tidligere har hatt gode forbindelser med både Kina og Albania må ta stilling til Albanias angrep på Kina.

N. Hoxha understreker i pamfletten betydningen av de nye marxist-leninistiske partiene og gruppene: "Framtida tilhører disse nye revolusjonære marxist-leninistiske partiene, uansett hvor små og svake de måtte være idag". (s. 66).

Den som lytter til Radio Tirana eller leser Albania Today har da også merket at idag har en rekke grupper og partier tatt stilling for Albania mot "teorien om de 3 verdener". Av de partiene som har tatt stilling for Albania kan vi nevne PCI(m-l) i Italia, PCR i Chile, KPD(m-l) i V-Tyskland, PCE(m-l) (og FRAP) i Spania - alle tidligere søsterpartier til AKP. PCI(m-l) har som vi har nevnt tidligere i drA også fordømt det nye lederskapet i Kina. AKP har da også nå offentlig rykket ut og sagt at forbin-

delsen med dette partiet, som er et av de partiene Albania har de beste kontaktene med, er brutt "fordi lederskapet i dette partiet" har kommet med et angrep på Hua og Kina.

Av andre partier som har tatt stilling for Albania kan vi nevne PCP(r) i Portugal, samt en rekke partier og grupper i Frankrike, Storbritannia, Hellas og de iranske marxist-leninistene rundt avisa Toufah. Vi vil i drA framover bringe utdrag fra noen av disse partienes aviser der de kritiserer og fordømmer 3-verden-teorien.

Neste nr. av drA vil bl. a. inneholde utdrag fra et intervju med en representant fra Partido Comunista Revolucionario de Chile (PCR) fra avisa La Forge, organ for "Organisasjonen for rekonstruering av Frankrikes Kommunistiske Parti" og utdrag av avisa "A Classe Operaria", organ for Brasils Kommunistiske Parti.

NKP/SV/AKP OG ERITREA

I et intervju i forrige nr. av den røde Arbeideren uttalte Amdemicael Kahsai - offisiell talsmann for EPLF i Europa - at den stilling en tar til den eritreiske frigjøringskampen, er blitt en avgjørende prøvestein på om en virkelig en revolusjonær og progressiv.

Bakgrunnen for dette er for det første at hele den imperialistiske verden, med de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA i spissen, er engasjert på den etiopiske militærjuntaens side i forsøket på å knuse det eritreiske folks frigjøringskamp. For det andre har den eritreiske frigjøringsbevegelsen vært delt i to fronter, hvorav den ene (EPLF) er konsekvent forkjemper for uavhengighet gjennom en nasjonal-demokratisk revolusjon som innleder den neste og sosialistiske revolusjonsfasen, mens den andre (ELF) har vært preget av en føydalt og småborgerlig-borgerlig orientert ledelse som har sikket mot å opprette sine egne maktposisjoner og står i nær forbindelse med de reaksjonære arabiske regimene i området.

Stillingen til den eritreiske frigjøringskampen generelt har derfor vært en prøvestein på om en virkelig bekjemper all imperialisme. Stillingen til de to frigjøringsbevegelsene spesielt har vært en videre prøvestein på om en gjør dette på det eneste grunnlaget med skikkelig hold i, på grunnlag av den proletariske internasjonalsismen - eller om en ikke er villig til å ta stilling til klassekampen innen de nasjonale frigjøringsbevegelsene.

Den holdning som de forskjellige partier og grupper i Norge som kaller seg kommunistiske og sosialistiske, har vist den eritreiske frigjøringskampen, har da også på en usedvanlig klar måte demonstrert deres generelle politiske karakter.

I denne forbindelse skal vi ikke spandere mange ord på DNA. Dette partiet er en mer eller mindre åpen forkjemper for det imperialistiske borgerskapets interesser, og har følgelig foreløpig vist liten annen interesse for Eritrea enn å følge opp Norges reaksjonære tradisjoner når det gjelder å støtte den store etiopiske sentralmakten og spre forvirrende opplysninger om spørsmålet gjennom sin presse. (Ingen må av denne grunn bli overrasket om DNA og regjeringa raskt skifter holdning når frigjøringskampen vinner full seier, da kan Eritrea fort bli et interessant "hjelp"- (dvs. investerings-)område.)

NKP har, om mulig, vist en enda mer reaksjonær holdning til Eritrea enn DNA. Det er få områder der Sov-

jetunionen har vist et så krystallklart sosialimperialistisk ansikt som i Etiopia, med sin støtte først til Haile Selassie, og nå til den nasjonalsosialistiske militærjuntaen (med bl. a. Kuba og Øst-Tyskland på slep). Under dekke av en tvers gjennom hyklers bekjennelse til marxismen-leninismen gjennomfører militærjuntaen sin blodige undertrykkelse av både det etiopiske folk, de forskjellige nasjonaliteter i Etiopia, og kolonien Eritrea. I Addis Abeba henger skolebarn i rep fra gatelyktene i profil mot kjempemessige bilder av Marx og Lenin, produsert i Moskva. Det er Kalashnikov'er de eritreiske frigjøringskriegerne i EPLF nå skyter med når de følger sin parole om å bekjempe fienden med hans egne kuler.

NKPs holdning til dette er entydig applauderende. Gjennom "Friheten" spres løgnene om at de eritreiske frigjøringskriegerne er brikker i imperialismens spill, mens det i virkeligheten er juntaen som er en slik brikke. Ikke det spedeste forsøk på analyse av det eritreiske spørsmål er gjort utover å gjengi Moskvass propaganda. Etter først å ha bekjent seg til den proletariske internasjonalsismen preserterte NKPs nestformann, Kleven, i valgsendingen i TV i høst - på spørsmål om NKPs holdning til Eritrea - å svare at partiet hadde nok med å sette seg inn i norske forhold, og ikke kunne følge med på alt mulig som foregikk omkring i verden.

Vi syns ikke det er videre merkelig at NKP-ledelsen inntar dette standpunktet. Men vi spør de ærlige revolusjonære som fins i NKP: Når skal vi få se at dere tar til motmæle mot denne politikken?

SV inntar en noe mer vaklende og mangetydig holdning til Eritrea-spørsmålet. På den ene siden "spekulerer" Ny Tid stadig på om den nasjonal-sosialistiske juntaen kan spille en progressiv rolle eller ikke, avisa lar seg like lett imponere av marxistiske fraser som den selv stadig prøver å imponere med det samme. På den andre siden har SV tidligere støttet ELF. SV har med andre ord prestert å forsøke å redde sin progressivitet ved å støtte juntaen og ELF på samme tid. Lange framstilte de motsetningen mellom ELF og EPLF som en motsetning mellom henholdsvis muhammedanere og kristne, og trodde kanskje på denne bakgrunn at det var mest radikalt å støtte ELF. - I den seinere tid har imidlertid Ny Tid brakt enkelte artikler med tilfoll til en skikkelig forståelse av og en positiv holdning til EPLF. Men det gjengår å se om "venstre-

opposisjonen" innen SV kan ta en klar og sterk stilling for EPLF.

Der SV vakler, er AKP konsekvent. I ly av fraser om å ville "enhet" har partiet nektet å ta stilling for EPLF eller ELF, og ved "å støtte begge" forsøkt å opprettholde et rent nasjonalt perspektiv på frigjøringskampen. "Klassekampen" har ennå ikke maktet å si et eneste ord om klassekampen innen Eritrea, men i stedet framhevet nasjonale og religiøse motsigelser. I tråd med dette har "Klassekampen" ennå ikke brakt et lengre intervju med den offisielle talsmann for EPLF i Europa, Amdemicael Kahsai - et intervju som en journalist fra avisa hadde med ham mens han var i Oslo, og der Kahsai både la fram EPLFs enhetslinje overfor ELF og karakteriserte ELF-ledelsens reaksjonære klassebasis og tilknytning til reaksjonære arabiske regimer.

AKP har derimot gang på gang hevdet at KA "splitter" den eritreiske frigjøringsbevegelsen ved å ta stilling for og støtte EPLF framfor ELF.

I denne forbindelse presterte "Klassekampen" for kort tid siden å "avsløre" KA ved å bringe den "sensasjonelle" nyhet at EPLF arbeider for enhet i frigjøringskampen. Dette ble samtidig tatt til inntekt for AKPs "nøytralitetslinje" overfor de to frigjøringsbevegelsene.

For alle som har fulgt med i den breie dekning som den røde Arbeideren har gitt frigjøringskampen, og spesielt de mange intervjuene med talsmenn for EPLF, er dette bare latterlig. EPLF er selvsagt for enhet i kampen, men ikke på hvilke som helst premisser. Mens ELF-ledelsen har villet opprette organisatorisk enhet for det er oppnådd politisk enhet, har EPLF konsekvent gått inn for at det først må oppnås politisk enhet på den nasjonal-demokratiske revolusjonens grunn. Når KA og den røde Arbeideren har støttet EPLF, har vi dermed også støttet EPLFs enhetslinje. Enhetssspørsmålet krever selvsagt like klar stillingstakning til forholdet mellom EPLF og ELF som alle andre spørsmål som dreier seg om to forskjellige politiske linjer.

Stillingen til frigjøringskampen i Eritrea har ikke bare blitt en prøvestein på forskjellige gruppers politiske karakter. Den har samtidig klarert enn andre og tidligere frigjøringskamper i "den 3. verden" vist at det her dreier seg i første rekke om klassekamp og først i annen rekke om nasjonal kamp. Den har dermed gjort slutt på den klamme enhetsdylken i det anti-imperialistiske arbeidet

også i Norge, og frambrakt en klar skillelinje mellom den småborgerlige nasjonalismen på den ene siden og den proletariske internasjonalsismen i støttearbeidet på den andre siden. Her inntar den eritreiske frigjøringskampen samme plass som Palestinas frigjøringskamp.

Hittil er det bare KA som befinner seg på den proletarisk-internasjonalsistiske siden i denne motsigelsen. Men vi er overbevist om at det både i SV, AKP og NKP fins en rekke folk som i virkeligheten står på det samme, og vi oppfordrer dem på det sterkeste til å engasjere seg i et skikkelig proletarisk-internasjonalsistisk støttearbeid, på tvers av sine partiledelser. En klar stillingstakning for EPLF i Eritrea er en ypperlig begynnelse.

UTENRIKSPOLITIKK OG MILJØ

drA ser seg i dette nr. av avisa nødt til å gi en liten idehistorisk orientering om den franske kulturfilosofen Hippolyte Taine. Dette gjør vi ikke av åndsinteresser, men av politiske grunner. I Klassekampen 19. 10 står det en autoritativ artikkel som tar opp spørsmålet om enheten i den kommunistiske bevegelsen på bakgrunn av at Arbeidets Parti i Albania nylig har gått ut i verdenspressen med et åpent angrep på Kinas vurdering av verdenssituasjonen.

I Gyldendals ett-binds leksikon står det følgende om Taine: "Tillempe i sin historieforskning en metode lånt fra naturvitenskapene og forsøkte å forklare alle historiske problemer som produkter av miljø, rase og tidsmoment".

Det avsnitt av Klassekampens artikkel som viser aktualiteten av Hyppolyte Taines tenkning lyder slik:

"...motsigelser mellom marxist-leninistiske partier er ikke noe uanormalt. De er tvert om lovmessige... Partiene har ulik historie, ulike erfaringer og ulike vilkår å arbeide under. Dette fører naturligvis til en del ulike oppfatninger."

Det er innlysende at kineserne, som i motsetning til albanerne har adgang til havet, vil ha et annet syn på fiskeripolitikk enn Enhver Hoxha, og Albania, som er et land der det er mye skog, vil selvsagt fremme et helt annet folkelynn enn det som skapes av det kinesiske skogløse flatland. Miljøteorien er selvsagt også anvendelig på norske utenrikspolitiske spørsmål. Det er jo i en lengre serie i Klassekampen i sommer blitt utførlig bevisst av Jon Michelet at det er nordmennene som er best skikket til

Kjemisk: SKINNOPPGJØR I LO

Diverse LO-forbund avholder for tida landsmøter der vårens kommende tariffoppgjør bl.a. behandles. Det lands møtet som nylig er avholdt i Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund er i denne sammenheng av spesiell interesse. Den spesielle holdning som ledelsen i dette forbundet har inntatt til problemet omkring forbundsvise kontra samordna oppgjør, har gitt det en helt spesiell karakter som et særskilt "radikalt" forbund i og med at det lenge har gått inn for forbundsvise oppgjør. Dette til forskjell fra ledelsen i de fleste andre forbund, som støtter regjeringss linje for den samordna oppgjørsformen.

Årsaken til den spesielle holdninga hos ledelsen i "Kjemisk" på dette punkt finner en i det forhold at den betydelige opposisjonen mot samordna oppgjør balnt fagorganiserte i særlig grad har vært konsentrert i dette forbundet. Dette betyr ikke, som SV tror, at en opposisjon "på grunnplanet" kan presse et statsintegrert fagapparat til å endre sitt prinsipielle holdning. Derimot vil det gjerne medføre at den aktuelle forbundsledelsens verbale radikalisme tiltar, for at de ikke skal blamere seg for åpenbart overfor grunnplanet.

Debatten på landsmøtet er en debatt om to alternativer hvorav ingen vil innebære noen løsning for arbeidsfolk. Uansett oppgjørsform vil opplegget fra LO-ledelsen være å gå inn for lønnsnedslag for å unngå arbeidsløshet som det heter der i gården. At motivet hos Artur Svensson & co ikke er ivaretagelse av arbeiderklassens interesser viser seg også i at en stiller opp de lavtlønnede innen den kjemiske bransjen som noe spesielt, mot bedre lønnede arbeidere i "Kjemisk" og arbeiderklassen generelt. Dette betyr ikke at vi stiller oss likegyldige, hverken til spørsmålet om den aktuelle oppgjørsformen eller spørsmålet om å ivareta de lavtlønnedes interesser. Sjøl om den norske arbeiderklassen må være forberedt på at den samordna oppgjørsformen er kommet for å bli, vil det være en fordel med forbundsvise oppgjør fordi det ikke ligger like store hindringer i veien for den lokale kampen som i tilfelle samordning. Det kan også tenkes spesielle økonomiske konjunkturer som kan gjøre borgerskapet mer velvillig overfor forbundsvise oppgjør i særskilte situasjoner. Men dette er ei taktisk holdning til problemet både fra borgerskapets og kommunistenes side. Arbeiderklassens perspektiv må være at forbundsvise oppgjør er en fordel fordi den letter den lokale kamp på tvers av forbundsledelsen, og at de lavtlønnedes interesser best ivaretas ved at en enhetlig arbeiderklasse beskjærer kapitalistenes profitt mest mulig.

At forbundsledelsens opposisjon kun er et skalkeskjul for dets prinsipielle enhet med sosialdemokratiet for øvrig, viser seg i det faktum at de gikk inn for og fikk igjennom at det ble åpna for statlig medvirkning i det kommende tariffoppgjøret. SVs rolle under dette punkt kan illustreres med en uttalelse fra Olaf Solberg (Sande) som uttrykte sin moralske indignasjon over at Nordliss appell om moderasjon bare gjalt arbeiderne og ikke også kapitalistene: Under forstått: hvis bare kapitalistene også får sin økonomiske ramme skal nok også vi sørge for å stille moderate krav. Nok et klart bevis på at den slags radikalisme identifiserer borgerskapets problemer med de egne.

Av andre ting som var oppe på kongressen kan nevnes et forslag fra Elektrokjemisk Arbeiderforening i Tyssedal om at forbundet skulle forskuttere arbeidsløshetsstrygd til arbeidere som var permittert p.g.a. streiker. Dette forslaget må ses i lys av den siste streiken ved Norzink i Odda der SVs og AKPs linje var å få de streikende til å stole på sosial støtte fra det offentlige i stedet for politisk støtte fra arbeiderne i Odda og fra arbeiderklassen for øvrig. Denne linja var også medvirkende til Norzink-streikens nederlag. Samme forening foreslo at NKIF skulle forplikte seg til å støtte enhver streik i "Kjemisk" et forslag som markerer toppen av naivitet og illusjonsmakeri fordi det ser bort fra det faktum at fagapparatets utvikling er kommet dithen at forbundet ikke kan støtte ulovlige streiker.

Alt i alt viste landsmøtet at Artur Svenssons opposisjon mot DNA/LO kun er spillfakteri for å legitimere de han oppjonerer mot, og at SVs "opposisjon" i forbundet har nøyaktig samme karakter.

hver 14.dag

5/11 - 18/11

STØTT KUL I DNS!

Også i høst stiller Kommunistisk Universitetslag til valg i Det Norske Studentersamfund i Oslo.

KULs formannskandidat Geir Høgsnes forteller til den røde Arbeideren at KUL dette semesteret ikke har deltatt på alle møtene i DNS. Dette på grunn av at flere av møtene har vært lagt opp som rene festmøter uten noen form for anledning til konfrontasjon om de forskjellige linjene. Møtene om Palestina og Kina sa KUL seg villig til å stille med innledere på, men Rød Front (AKP) avviste dette. Dette viser klart at AKP sjelden tør la innledere fra KUL slippe til på grunn av de reaksjonære standpunktene sine, som dermed ville bli grundig avslørt.

Ta f.eks. det annonserte møtet om frigjøringsbevegelsen i Palestina.

Dette møtet omgjorde AKP til et festmøte - og det på et tidspunkt da kampene pågikk for fullt mellom reaksjonære syriske styrker og palestinerne. Slik hyller våre hjemlige småborgere syrenes bakholdsangrep og svik mot palestinerne. Dette er for øvrig helt i tråd med deres reaksjonære standpunkt i dette spørsmålet som naturlig gir seg utslag i godkjenning av den reaksjonære og imperialistiske Riad- og Shtaura-avtalene.

Heller ikke på Kina-møtet turde de slippe til innledere for oss. Her prøvde innlederen Stefan Lindgran, interessant nok, å si at Maos holdning til "de 4" og Teng først må klargjøres av "historikerne".

På møtet den 29.10. holdt imidlertid formannen i KA, Harald Berntsen, innledning mot Martin Gunnar Knudsen fra NKP og Jørn Magdal fra AKP - over emnet "Vapna revolusjon og proletariats diktatur". Konfrontasjonen sto her først og fremst mellom KA og AKP, NKPs Knudsen ble bare en tam skygge av AKPs revisjonisme som særlig godt ble avslørt i bondespørsmålet og i spørsmålet om arbeider-

klassens holdning til den imperialistiske krigen.

Høgsnes gjør for øvrig oppmerksom på de åpne møtene som KUL dette semesteret arrangerer på Blindern. Av disse gjenstår nå et møte om parti og råd og et om Eritrea, der både AKP og SV er invitert.

Vi oppfordrer alle sympatisører som har anledning til å skaffe seg to klipp og stemme KUL i DNS, og på denne måten være med på å markere den kommunistiske politikken overfor AKPs reaksjonære linje.

Utenriks...Forts. fra side 5

å tåle mørketida på Svalbard og dermed bør være eneherkere der.

Men når lovmessige ulikheter i politisk oppfatning oppstår på den internasjonale arena, vil naturligvis det samme like naturlig oppstå innen de enkelte land. En trønder fra Snåsa vil uunngåelig ha et annet syn på hjemmefremmen enn den som er vokst opp under Trolltindene, for hvem har behov for alkohol når en ser slik skjønnhet som Trolltindene, som Snåsa ikke har maken til?

Men vårt tema var forholdet mellom Kina og Albania. Miljøteorien viser sin fortrefelighet i det den jo også reflekterer hvilke politiske forstyrrelser et jordskjelv kan ha. Et kinesisk jordskjelv brakte Hua til makta. Vi antar at AKP og Klassekampen nå går og håper på at et jordskjelv i Albania snart må komme og jevne ut de naturlige, men akk, så pinlige ulikhetene i oppfatningen av verdenssituasjonen.

J.L.

Gr...

Høsten er prisenes tid. Det deles ut priser i øst og vest - mest i vest. Hvert år hender det og like sikkert er det at ingen tar hensyn til mine velbegrunnede forslag. En kunne få lyst til å gi opp. Denne gangen var jeg helt sikker på at president Carter var den selvskrevne vinner av fredsprisen, men nei...

Jeg har bestemt meg for å trøste Jimmy, for han ble så skuffet. Han skal ikke miste håpet. Når Ohlin kunne få økonomiprisen for noe han smurte sammen for et halvt hundreår siden og som ingen har lest, så har Carter sjansen i å revis. Det kan jo komme nye og fryktelige våpen som han kan gå helhjertet inn for.

Jeg ble så rørt da jeg så disse jentene i Nord-Irland tørket ei tåre eller var det

kanskje to da de fikk melding om fredsprisen. Når en tenker på den freden de har skapt, så har de sjansen på adskillige priser, en ihvertfall i mange år framover. Så de har heller grunn til å smile.

Den mest interessante prisen er imidlertid Libertas-prisen - frihetsprisen.

Den deles ut til den som tilfredsstiller frihetskravet til Libertas. Det innebærer frihet til å ta seg friheter, frihet til sult, nød og fattigdom for de mange og andre friheter for de få. Det ble litt av et møte da libertassene kom sammen for å peke ut vinneren. Stort sett var det bare en ting de var helt enige om. Alle mente at i grunnen var det Libertas sjøl som var mest kvalifisert til prisen. Men de var redde de ville bli misforstått om de tildelte seg

selv prisen, at det hele skulle få noe propagandemessig over seg - så forslaget falt. Dessuten ville de ikke være tjent med det, for noe av hensikten var å kvitte seg med disse pengene av skattemessige grunner.

Et annet forslag var Høyre, men etter lang debatt falt forslaget. Begrunnelsen var at Høyre får alle pengene det trenger av dem likevel. Et litt lite gjennomtenkt forslag på fremskrittspartiet ble øyeblikkelig buet ned, ikke av ideologiske grunner, men her var det flere tyver på samme marked.